



Bruxelles, den 30.3.2022
COM(2022) 143 final

2022/0092 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og bedre oplysning

(EØS-relevant tekst)

{SEC(2022) 166 final} - {SWD(2022) 85 final} - {SWD(2022) 86 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

1.1. Forslagets begrundelse og formål

Der stilles ved traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (artikel 114 og 169 i TEUF) og chartret om grundlæggende rettigheder (artikel 38) krav om et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i EU. EU-forbrugerlovgivningen bidrager også til et velfungerende indre marked. Den har til formål at gøre relationerne mellem virksomheder og forbrugere retfærdige og gennemsigtige og i sidste ende støtte de europæiske forbrugeres generelle velfærd og EU's økonomi.

Dette forslag har til formål at styrke forbrugernes rettigheder ved at ændre to direktiver, der beskytter forbrugernes interesser på EU-plan, nemlig direktiv 2005/29/EF om urimelig handelspraksis¹ og direktiv 2011/83/EU om forbrugerrettigheder². Mere specifikt sigter forslaget mod at bidrage til en cirkulær, ren og grøn EU-økonomi ved at sætte forbrugerne i stand til at træffe informerede købsbeslutninger og dermed bidrage til et mere bæredygtigt forbrug. Det er også rettet mod urimelig handelspraksis, der vildleder forbrugerne og forhindrer dem i at træffe bæredygtige forbrugsvalg. Desuden sikrer det en bedre og mere konsekvent anvendelse af EU's forbrugerregler.

Forslaget var et af initiativerne i den nye forbrugerdaysorden³ og handlingsplanen for den cirkulære økonomi⁴ og følger op på den europæiske grønne pagt⁵. Det er en væsentlig byggesten i den politiske ramme for bæredygtige produkter at styrke forbrugerne og give dem adgang til omkostningsbesparelser. Dette skal opnås gennem forbrugernes øgede deltagelse i den cirkulære økonomi, navnlig gennem bedre forbrugeroplysning om visse produkters holdbarhed og reparationsmuligheder, inden der indgås en aftale, og ved at øge beskyttelsen af forbrugerne mod urimelig handelspraksis, der forhindrer dem i at foretage bæredygtige indkøb, såsom:

- greenwashing (dvs. vildledende miljøanprisninger)
- praksis med for tidlig forældelse (dvs. varenes for tidlige svigt)
- anvendelse af upålidelige og uigennemsigtige bæredygtighedsmærker og informationsværktøjer.

Mere præcist tager forslaget sigte på følgende:

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiver 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

³ COM (2020) 696 final af 13. november 2020.

⁴ COM (2020) 98 final af 11. marts 2020.

⁵ COM (2019) 640 final af 11. december 2019.

- Oplysning om eksistensen og varigheden af en producents handelsmæssige garanti for holdbarhed for alle typer varer eller fraværet af en sådan garanti i tilfælde af energiforbrugende varer.
- Oplysning om tilgængeligheden af gratis softwareopdateringer for alle varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester.
- Oplysning om produkters reparationsmuligheder ved angivelse af score for reparationsmulighed eller andre tilgængelige relevante reparationsoplysninger for alle typer varer.
- Sikring af, at de erhvervsdrivende ikke vildleder forbrugerne om produkters miljømæssige og sociale virkninger, holdbarhed og reparationsmuligheder.
- Sikring af, at en erhvervsdrivende kun må fremsætte en miljøanprisning vedrørende fremtidige miljøpræstationer, når dette indebærer klare forpligtelser.
- Sikring af, at en erhvervsdrivende ikke må reklamere for fordele for forbrugerne, der betragtes som almindelig praksis på det relevante marked.
- Sikring af, at de erhvervsdrivende kun må sammenligne produkter, herunder gennem et værktøj til information om bæredygtighed, hvis de informerer om sammenligningsmetoden og de pågældende produkter og leverandører og om foranstaltningerne til at holde oplysningerne ajour.
- Et forbud mod bæredygtighedsmærker, som ikke er baseret på en certificeringsordning eller ikke er indført af offentlige myndigheder.
- Et forbud mod brug af generiske miljøanprisninger i markedsføringen over for forbrugerne, hvis produktets eller den erhvervsdrivendes fremragende miljøpræstationer ikke kan påvises i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 66/2010 (EU-miljømærket), officielt anerkendte miljømærkeordninger i medlemsstaterne eller anden gældende EU-ret af relevans for anprisningen.
- Et forbud mod at fremsætte en miljøanprisning vedrørende hele produktet, selv om den rent faktisk kun vedrører et bestemt aspekt af produktet.
- Et forbud mod at fremstille lovbestemte krav for alle produkter i den relevante produktkategori på EU-markedet som et særligt kendetegn ved den erhvervsdrivendes tilbud.
- Et forbud mod visse former for praksis med for tidlig forældelse af varer.

Disse foranstaltninger er nødvendige for at ajourføre den eksisterende forbrugerlovgivning for at sikre, at forbrugerne beskyttes og aktivt kan bidrage til den grønne omstilling. Forbrugerrettighedsdirektivet pålægger i øjeblikket de erhvervsdrivende at give forbrugerne oplysninger om varernes eller tjenesteydelsernes vigtigste egenskaber. Det omfatter specifikke oplysningskrav vedrørende eksistensen af den lovbestemte garanti for kontraktmæssighed samt yderligere handelsmæssige garantier. Da der imidlertid ikke er noget krav om at oplyse om fraværet af handelsmæssige garantier for holdbarhed, tilskynder

direktivet ikke i tilstrækkelig grad producenterne til at give forbrugerne sådanne garantier. Forskning viser, at når forbrugerprodukter tilbydes med en handelsmæssig garanti, er oplysningerne om sådanne handelsmæssige garantier og den måde, hvorpå forbrugerne opkræves, ofte uklare, upræcise eller ufuldstændige, hvilket gør det vanskeligt for forbrugerne at sammenligne produkter og skelne mellem den handelsmæssige garanti og den (obligatoriske) retlige garanti⁶. Dette forslag vil løse dette problem ved at sikre, at forbrugerne får oplysninger om eksistensen af en handelsmæssig garanti for holdbarhed på mere end to år, der dækker hele varen, når producenten stiller sådanne oplysninger til rådighed.

Desuden indeholder direktivet ikke specifikke krav om, at forbrugerne skal informeres om reparationsmulighederne for varer. Det stilles derimod kun krav om at give oplysninger om "eftersalgsservice" "hvor det er relevant". Disse oplysninger, som vil bidrage til at fremme reparation af varer og derfor være særlig nyttige med hensyn til at hjælpe forbrugerne med at bidrage til en cirkulær økonomi, mangler stort set på salgsstedet. Nylige undersøgelser viser, at op mod 80 % af forbrugerne i EU angiver, at de har svært ved at finde oplysninger om, hvor let det er at reparere et produkt⁷.

De generelle regler i direktivet om urimelig handelspraksis om vildledende praksis kan anvendes på greenwashing, når den skader forbrugerne, på grundlag af en individuel vurdering. Der er imidlertid ingen specifikke regler i direktivet eller i dets bilag I (sortlisten), der definerer en sådan praksis som urimelig under alle omstændigheder. Den nylige screening af websteder foretaget af myndighederne i netværket for forbrugerbeskyttelsessamarbejde med henblik på at afdække vildledende miljøanprisninger bekræftede, at der er behov for at styrke reglerne for at lette håndhævelsen på dette område. Desuden vurderede Kommissionen i en nylig undersøgelse 150 miljøanprisninger og konstaterede, at en betydelig andel (53,3 %) heraf giver vage, vildledende eller ubegrundede oplysninger om produkters miljøegenskaber i hele EU og i en lang række produktgrupper (både i reklamer og på produktet)⁸.

Det samme gør sig gældende i sager om for tidlig forældelse. Manglen på specifikke regler og behovet for at vurdere de konkrete virkninger af denne praksis for forbrugerne gør det vanskeligt at håndhæve direktivet på dette område. Dette bekræftes af, at 76 % af respondenterne i deres svar på den åbne offentlige høring gennemført i forbindelse med udarbejdelsen af dette forslag angav, at de havde oplevet, at et produkt gik i stykker tidligere end forventet i de seneste tre år⁹.

1.2. Sammenhæng med de gældende regler

Direktiv (EU) 2019/771¹⁰ (direktivet om salg af varer) fremmer holdbarheden af varer gennem den retlige garanti, som giver forbrugerne visse rettigheder i en periode på mindst to år, som medlemsstaterne kan forlænge på visse betingelser. Det indeholder også bestemmelser

⁶ Europa-Kommissionen, *Consumer market study on the functioning of legal and commercial guarantees for consumers in the EU*, 2015. Europa-Kommissionen, undersøgelse til støtte for konsekvensanalysen: *Study on Empowering Consumers Towards the Green Transition*, juli 2021. *Commercial warranties: are they worth the money?* ECC-Net, april 2019.

⁷ Europa-Kommissionen, *Behavioural Study on Consumers' Engagement in the Circular Economy*, 2018, s. 81.

⁸ Europa-Kommissionen, *Environmental claims in the EU – inventory and reliability assessment*, 2020.

⁹ Europa-Kommissionen, *A New Consumer Agenda Factual summary report – public consultation*, 2020, s. 20.

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF (EUT L 136 af 22.5.2019, s. 28).

om, på hvilke betingelser en producent kan give en forbruger en handelsmæssig garanti for holdbarhed.

Dette forslag vil øge gennemsigtigheden for forbrugerne med hensyn til handelsmæssige garantier og dermed også tilskynde producenterne til at tilbyde handelsmæssige garantier for holdbarhed på mere end to år ved at forpligte de erhvervsdrivende til at give oplysninger på salgsstedet om eksistensen (eller fraværet i tilfælde af energiforbrugende varer) og varigheden af producenternes handelsmæssige garantier for holdbarhed.

Både direktivet om salg af varer og direktivet om digitalt indhold¹¹ sikrer, at forbrugerne får leveret softwareopdateringer, således at et produkt bliver ved med at være i overensstemmelse, så længe aftalen varer, eller alternativt i en periode, som forbrugeren med rimelighed kan forvente.

Sammenligneligheden af produkter på salgsstedet baseret på tilgængeligheden af softwareopdateringer behandles imidlertid ikke. I dette forslag pålægges en forpligtelse til at oplyse forbrugerne, inden der indgås en aftale, om eksistensen af softwareopdateringer og om den periode, i hvilken producenten forpligter sig til at levere dem, når producenten stiller disse oplysninger til rådighed. Hvis der allerede tilbydes en handelsmæssig garanti for holdbarhed på mere end to år, gælder de erhvervsdrivendes oplysningspligt kun for softwareopdateringer, når varigheden er længere end varigheden af den handelsmæssige garanti for holdbarhed, for at undgå at give forbrugerne unødvendige oplysninger.

Da dette forslag ændrer eksisterende EU-direktiver vedrørende forbrugerlovgivning, vil dets bestemmelser kunne bygge på hele spektret af håndhævelsesmekanismer i EU's gældende forbrugerlovgivning, som for nylig blev styrket af direktivet om bedre håndhævelse og modernisering¹², direktivet om gruppesøgsmål¹³ og den reviderede forordning om forbrugerbeskyttelsessamarbejde¹⁴.

1.3. Sammenhæng med Unionens politik på andre områder

Med visse undtagelser finder de to direktiver vedrørende forbrugerlovgivning, der ændres ved dette forslag, anvendelse i alle økonomiske sektorer. På grund af deres generelle anvendelsesområde finder de anvendelse på mange aspekter af transaktioner mellem virksomheder og forbrugere, som også kan være omfattet af anden, mere specifik EU-lovgivning på forskellige områder. Samspillet mellem de forskellige EU-retlige instrumenter reguleres af *lex specialis*-princippet. Efter dette princip finder de generelle direktiver vedrørende forbrugerlovgivning anvendelse, når de relevante aspekter af transaktioner mellem

¹¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/770 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester (EUT L 136 af 22.5.2019, s. 1).

¹² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2161 af 27. november 2019 om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF, 2005/29/EF og 2011/83/EU, for så vidt angår bedre håndhævelse og modernisering af EU-reglerne om forbrugerbeskyttelse (EUT L 328 af 18.12.2019, s. 7).

¹³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/1828 af 25. november 2020 om adgang til anlæggelse af gruppesøgsmål til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser og om ophævelse af direktiv 2009/22/EF (EUT L 409 af 4.12.2020, s. 1).

¹⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2394 af 12. december 2017 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT L 345 af 27.12.2017, s. 1).

virksomheder og forbrugere ikke er reguleret af mere sektorspecifikke bestemmelser i EU-retten. De generelle direktiver vedrørende forbrugerlovgivning fungerer således som et "sikkerhedsnet", der sikrer, at der kan opretholdes et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i alle sektorer ved at supplere og udfylde huller i den sektorspecifikke EU-ret.

To andre initiativer på EU-plan vil supplere dette forslag, nemlig initiativet om grønne anprisninger og initiativet om bæredygtige produkter. Formålet med initiativet om grønne anprisninger vil være at indføre yderligere krav i forbindelse med miljøanprisninger af produkter og organisationer, både når de fremsættes af virksomheder over for forbrugere og af virksomheder over for andre virksomheder.

Initiativet om bæredygtige produkter bygger på det nuværende direktiv om miljøvenligt design¹⁵ og har til formål at indføre bæredygtighedskrav for produkter, der sælges i EU. De tre initiativer hænger indbyrdes sammen og er komplementære.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORCIONALITETSPRINCIPPET

• Retsgrundlag

Forbrugerbeskyttelse falder ind under EU's og medlemsstaternes fælles kompetenceområde ("delt kompetence"). Som anført i artikel 169 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) skal EU bidrage til at beskytte forbrugernes økonomiske interesser og til at fremme deres ret til oplysning og uddannelse for at beskytte deres interesser. Dette forslag er baseret på artikel 114, som i overensstemmelse med artikel 169, stk. 2, litra a), er retsgrundlaget for vedtagelse af foranstaltninger, der bidrager til at nå målene i artikel 169 i forbindelse med gennemførelsen af det indre marked.

Ud over at forfølge målene for det indre marked og forbrugerbeskyttelse vil forslaget også forfølge målet om et højt miljøbeskyttelsesniveau ved at frigøre muligheder for en cirkulær, ren og grøn økonomi. Da disse miljømæssige fordele supplerer de primære mål om forbrugerbeskyttelse og gennemførelse af det indre marked, er artikel 114 i TEUF om gennemførelse af det indre marked under behørig hensyntagen til artikel 169 i TEUF fortsat det rette retsgrundlag.

• Nærhedsprincippet (ved delt kompetence)

Ved dette forslag ændres EU-forbrugerbeskyttelsesreglerne, som det er blevet anset for nødvendigt og i overensstemmelse med nærhedsprincippet at vedtage. Et velfungerende indre marked kan ikke opnås ved hjælp af nationale love alene. EU-forbrugerbeskyttelsesreglerne bliver stadig mere relevante, i takt med at det indre marked uddybes og antallet af forbrugertransaktioner mellem medlemsstaterne øges. De problemer, som disse ændringsforslag tager fat på, vedrører hele EU og har samme årsager. Derfor vil kun handling på EU-plan være effektiv.

Den grænseoverskridende handel i EU er stor og intens nok til at gøre et velfungerende indre marked sårbart over for usammenhængende — eller blot forskellige — valg af politikker i medlemsstaterne. Desuden kan de erhvervsdrivende nå ud til forbrugerne på tværs af

¹⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter (EUT L 285 af 31.10.2009, s. 10).

medlemsstaternes grænser. Dette kan skabe problemer, som nationale lovgivere og tilsynsmyndigheder er dårligt rustede til at tackle på passende vis alene.

Uden handling på EU-plan kan nationale initiativer, om end de medfører visse fordele for forbrugerne og de nationale markeder, føre til en fragmentering af det indre marked, hvilket igen skaber retsuskikkerhed og øger overholdelsesomkostningerne.

Direktiv 2005/29/EF sikrer fuld harmonisering af nationale regler vedrørende urimelig handelspraksis, der skader forbrugernes økonomiske interesser. Direktiv 2011/83/EU sikrer i princippet fuld harmonisering af reglerne om oplysningskrav forud for indgåelse af en aftale.

Enhver ny national lovgivning inden for disse direktivers anvendelsesområde ville være i strid med den fuldt harmoniserede retlige ramme. Dette forslag bidrager til at afhjælpe de vanskeligheder, som de nationale myndigheder står over for i forbindelse med håndhævelsen af de eksisterende principbaserede regler i direktiv 2005/29/EF på så komplekse områder som vildledende miljøanprisninger, praksis med for tidlig forældelse og uigennemsigtige bæredygtighedsmærker og værktøjer til information om bæredygtighed. Ved yderligere at præcisere, hvornår og hvordan en sådan praksis kan betegnes som urimelig, vil det øge effektiviteten af forbrugerbeskyttelsen i EU.

Dette forslag ændrer også direktiv 2011/83/EU ved at kræve, at erhvervsdrivende oplyser om produkters holdbarhed og reparationsmuligheder, inden der indgås en aftale, for at sikre, at forbrugerne kan træffe mere informerede købsvalg. Dette vil sikre, at forbrugerne kan drage fordel af sådanne oplysninger, når de køber produkter i det indre marked.

- **Proportionalitetsprincippet**

Foranstaltningerne i forslaget står i et rimeligt forhold til målene om at sætte forbrugerne i stand til at træffe informerede købsbeslutninger, at fremme bæredygtigt forbrug, sætte en stopper for erhvervsdrivendes urimelige handelspraksis, der skader den bæredygtige økonomi og leder forbrugerne væk fra bæredygtige forbrugsvalg, og at sikre en bedre og mere konsekvent anvendelse af EU's forbrugerbeskyttelsesregler.

Kravet om at oplyse om tilstedeværelsen af en producents handelsmæssige garanti for holdbarhed på mere end to år er kun nødvendigt, når en producent stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende. For energiforbrugende varer bør forbrugerne også oplyses om, at producenten ikke har gjort oplysningerne tilgængelige. Erhvervsdrivende er kun underlagt dette krav for så vidt angår energiforbrugende varer, hvis holdbarhed med rimelighed kan vurderes, og som forbrugerne er mest interesseret i at få oplysninger om.

For varer med digitale elementer er *oplysninger om tilgængelige softwareopdateringer* kun påkrævet, når der leveres opdateringer for en periode, der er længere end den periode, der er omfattet af producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed, og når producenten stiller sådanne oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende. Desuden bør sådanne oplysninger kun gives i tilfælde af en enkelt levering af de pågældende digitale elementer.

For digitale tjenester og digitalt indhold er *oplysninger om tilgængelige softwareopdateringer* kun påkrævet, når udbyderen stiller sådanne oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, når udbyderen ikke er den erhvervsdrivende. Desuden bør sådanne oplysninger kun gives i tilfælde af en enkelt levering af den pågældende digitale tjeneste eller det pågældende digitale indhold.

Oplysninger om produkters reparationsmuligheder i form af en score for reparationsmulighed eller andre relevante reparationsoplysninger kræves kun på salgsstedet, hvis der allerede er fastsat en score for reparationsmulighed for det pågældende produkt i henhold til EU-retten, eller når andre relevante reparationsoplysninger stilles til rådighed af producenten. Erhvervsdrivende er ikke forpligtet til at informere forbrugerne på salgsstedet, hvis der ikke foreligger sådanne oplysninger.

Forbuddet mod brug af generiske miljøanprisninger i markedsføringen over for forbrugerne forventes at medføre betydelige fordele for forbrugerne, samtidig med at de erhvervsdrivendes byrder mindskes. Erhvervsdrivende kan fremsætte generiske miljøanprisninger, hvis produkternes eller de erhvervsdrivendes fremragende miljøpræstationer kan påvises i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 66/2010 om EU-miljømærket, officielt anerkendte miljømærkeordninger i medlemsstaterne, jf. artikel 11 i forordning (EF) nr. 66/2010, eller i overensstemmelse med anden gældende EU-ret.

Forbuddet mod at fremsætte en miljøanprisning for hele produktet, selv om den rent faktisk kun vedrører et bestemt aspekt af produktet, forventes også at medføre betydelige fordele for forbrugerne, samtidig med at reglerne for erhvervsdrivende præciseres, således at de sikres lige vilkår. Det vil give de erhvervsdrivende mulighed for fortsat at fremsætte miljøanprisninger vedrørende et bestemt aspekt af et produkt, så længe det gøres klart for forbrugeren, at anprisningen vedrører et bestemt aspekt og ikke hele produktet.

Forbuddet mod praksissen med for tidlig forældelse af produkter er rettet mod specifik og veldefineret eksisterende praksis og har til formål at sikre erhvervsdrivendes retssikkerhed og lette håndhævelsen, da håndhævelsesmyndighederne ikke vil være forpligtet til at påvise, at et produkt er designet med henblik på for tidlig forældelse med det formål at tilskynde til køb af en ny model.

- **Valg af retsakt**

Da der ved dette forslag ændres to gældende direktiver, er den mest formålstjenlige retsakt et direktiv.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

I 2017 blev EU's forbruger- og markedsføringslovgivning og forbrugerrettighedsdirektivet underkastet henholdsvis en kvalitetskontrol og en evaluering. Resultaterne af denne øvelse understregede primært behovet for at forbedre kendskabet til og håndhævelsen af reglerne og forbrugernes klagemuligheder for at udnytte den eksisterende lovgivning bedst muligt, og der blev fremhævet en begrænset række nødvendige ændringer som følge af digitaliseringen.

Da der var fokus på håndhævelse og digitalisering, var der ingen specifikke konklusioner om EU-forbrugerlovgivningens bidrag til bæredygtigt forbrug, et spørgsmål, som der kom mere politisk fokus på nogle år senere med meddelelsen om den europæiske grønne pagt. Ikke

desto mindre er dette instrument, når det er muligt og relevant, baseret på resultaterne af og konklusionerne på øvelsen i 2017¹⁶.

- **Høringer af interesserede parter**

Under udarbejdelsen af dette forslag hørte Kommissionen de interesserede parter gennem:

- en feedbackmekanisme for den indledende konsekvensanalyse
- en offentlig onlinehøring
- målrettede høringer af centrale interessenter bestående af ca. 150 dybdegående interviews med de vigtigste grupper, der er berørt af initiativet, dvs. nationale myndigheder, europæiske og nationale erhvervssammenslutninger samt europæiske og nationale forbrugerorganisationer
- computerstøttede telefoninterviews med over 100 virksomheder
- en onlineforbrugerundersøgelse med deltagelse af næsten 12 000 forbrugere i alle EU-lande
- fire ekspertworkshopper med forskellige interessentgrupper.

Den åbne offentlige onlinehøring

Denne åbne offentlige høring viste, at verificering af pålideligheden af miljøanprisninger af produkter var den største hindring for forbrugernes øgede deltagelse i den grønne omstilling og udviklingen af en mere bæredygtig forbrugsadfærd. Forbrugerorganisationer var mere tilbøjelige end erhvervssammenslutninger til at identificere dette som en hindring.

De fleste respondenter havde oplevet, at et produkt gik i stykker tidligere end forventet i de seneste tre år. IKT-produkter blev udpeget som de mest problematiske produkter efterfulgt af små husholdningsapparater og beklædningsgenstande og fodtøj.

"Oplysninger om produktets reparationsmuligheder" blev udpeget som den løsning, der med størst sandsynlighed sætter forbrugerne i stand til at vælge mere bæredygtige produkter og deltage i den cirkulære økonomi. Dette blev kraftigt støttet af offentlige myndigheder og borgere, men ikke af virksomheder/erhvervsorganisationer, som i stedet foretrak "oplysning om produktets miljø- og klimafodaftryk i hele livscyklussen". Dette blev også vurderet som den næstbedste løsning generelt.

Bedre oplysning om produkters holdbarhed/levetid blev udpeget som den bedste løsning til at styrke forbrugernes rolle i den grønne omstilling. Dette blev kraftigt støttet af forbrugerorganisationer og borgere, men ikke af virksomheder/erhvervsorganisationer eller erhvervssammenslutninger, som foretrak "bevidstgørelse om forbrugernes rolle i den cirkulære økonomi og grønne omstilling".

Målrettet høring

¹⁶ Results of the Fitness Check of consumer and marketing law and of the evaluation of the Consumer Rights Directive: <https://ec.europa.eu/newsroom/just/items/59332>.

I denne høring, der blev gennemført for at uddybe den feedback, som blev indsamlet i forbindelse med den åbne offentlige onlinehøring, var næsten alle interessenter (undtagen repræsentanterne for erhvervsgrenen) enige om, at forbrugerne ikke får eller ikke har tilstrækkelig adgang til oplysninger om i) produkters miljøindvirkning, ii) varers levetid, iii) produktspecifikke egenskaber, der kan føre til for tidlig svigt, og iv) tilgængeligheden af reservedele til reparationstjenester og softwareopdateringer/opgraderinger.

De fleste forbrugerorganisationer mente, at forbrugerne udsættes for "greenwashing", og at "for tidlig forældelse" til en vis grad forekommer. Repræsentanterne for industrien var ofte uenige. De fleste interessentgrupper pegede også på det store antal bæredygtighedsmærker som et problem.

Computerstøttede telefoninterviews

Producenter og detailhandlere blev bedt om at angive virkningerne af og omkostningerne ved at indføre forskellige lovkrav for deres organisation. For hvert krav var der følgende svar:

- "Oplysning om aspekter af produktets design, som kan forårsage produktets for tidlige svigt", ville have den største indvirkning og være mest omkostningskrævende.
- "Stærkere forbrugerbeskyttelse mod planlagt (forsætlig) forældelse" ville have den mindste indvirkning
- "Pligt til at oplyse om varigheden af den handelsmæssige garanti for alle produkter" og "pligt til at oplyse forbrugeren udtrykkeligt om, at der ikke er nogen handelsmæssig garanti for holdbarhed for det pågældende produkt", ville være den mindst omkostningskrævende løsning.

Onlineforbrugerundersøgelse

Undersøgelsen viste, at forbrugerne synes at være åbne over for at deltage i den grønne omstilling. De fleste respondenter ønskede ikke at betale for oplysninger (f.eks. via en app) om "holdbare varers" holdbarhed og reparationsmuligheder. Omkring halvdelen af respondenterne angav, at de var villige til at betale et beløb ud over den oprindelige pris for et produkt, der holder længere uden at skulle repareres, og en lignende andel angav, at de var villige til at betale ekstra for et identisk produkt, der holder længere med mindre/rimelige reparationer. En endnu større andel angav, at de var villige til at betale ekstra for et identisk produkt, der var omfattet af en handelsmæssig garanti, som dækkede reparationsomkostningerne. Den "*formodede højere pris på miljøvenlige produkter*" blev udpeget som den største hindring for en mere bæredygtig forbrugeradfærd, og "*bedre oplysning om produkters holdbarhed/levetid*" og "*bedre forbrugeroplysning om produktets miljø- og klimafodaftryk i hele livscyklussen*" blev udpeget som de mest effektive løsninger til at hjælpe forbrugerne med at vælge mere miljømæssigt bæredygtige produkter.

Ekspertworkshopper

Første workshop

Der blev indhentet synspunkter om **problemerkernes omfang** og **eksempler på effektive foranstaltninger**. Mange af resultaterne fra de andre høringsområder blev valideret. Der var bred enighed om, at greenwashing finder sted, og at det kan være vanskeligt at indhente oplysninger om produkters holdbarhed. Der blev rejst tvivl om, hvorvidt produkter bevidst designes med henblik på for tidlig forældelse.

Anden workshop

Der blev indhentet synspunkter fra **industrisammenslutninger** om, hvordan digitale midler kan anvendes til at give produktinformation. Der var fokus på nogle af de muligheder, som digitale værktøjer (f.eks. QR-koder, e-etiketter) giver for at formidle obligatoriske produktoplysninger og forenkle produktmærkningen.

Der var også fokus på nogle af udfordringerne, navnlig for SMV'er, der kan have brug for finansiel støtte til at gennemføre disse værktøjer, og for sårbare forbrugere, der ikke har adgang til eller ikke kan anvende dem.

Tredje workshop

Der blev indsamlet feedback om mulige **løsninger på de forskellige problemer**. Deltagerne i workshoppen rejste mange af de samme punkter, som var blevet rejst i forbindelse med de tidligere høringsaktiviteter, og bekræftede, at der var støtte til nogle af de drøftede løsninger.

Fjerde workshop

Der blev indsamlet synspunkter fra **forbrugerbeskyttelsesmyndigheder** om håndhævelsesmæssige udfordringer. Deltagerne fremhævede, at det er vanskeligt at påvise forsæt med hensyn til planlagt forældelse.

De offentlige myndigheder bemærkede, at de ikke har teknisk ekspertise til at håndhæve miljøanprisninger, og de var uenige om, hvorvidt håndhævelsen af de nuværende regler i direktivet om urimelig handelspraksis er effektiv.

- **Konsekvensanalyse**

Forslaget er baseret på en konsekvensanalyse¹⁷. Kommissionens Udvalg for Forskriftskontrol afgav først en negativ udtalelse (med omfattende bemærkninger) den 5. februar 2021.

Efter en betydelig revision af det oprindelige udkast afgav Udvalget for Forskriftskontrol en positiv udtalelse med yderligere bemærkninger den 17. september 2021¹⁸. Bilag I til konsekvensanalysen viser, hvordan bemærkningerne fra Udvalget for Forskriftskontrol blev håndteret.

I konsekvensanalysen identificeres to problemer, der er opdelt i en række delproblemer. De to identificerede problemer er:

- (1) Forbrugerne mangler pålidelige oplysninger på salgsstedet, således at de kan træffe miljømæssigt bæredygtige forbrugsvalg.
- (2) Forbrugerne udsættes for vildledende handelspraksis i forbindelse med produkters bæredygtighed.

Problem 1 er yderligere opdelt i delproblemer:

- 1.1) Mangel på pålidelige oplysninger om produkters miljøegenskaber

¹⁷ SWD(2022)82.

¹⁸ SEC(2022)165.

- 1.2) Mangel på pålidelige oplysninger om varers levetid
- 1.3) Mangel på pålidelige oplysninger om produkters reparationsmuligheder

Problem 2 er yderligere opdelt i delproblemer:

- 2.1) Forbrugerne tilbydes produkter, der ikke holder så længe, som de kunne, eller som forbrugere forventer ("for tidlig forældelse")
- 2.2) Forbrugerne præsenteres for uklare eller dårligt underbyggede miljøanprisninger ("greenwashing") fra virksomhedernes side
- 2.3) Forbrugerne præsenteres for bæredygtighedsmærker og digitale informationsværktøjer, der ikke altid er gennemsigtige eller troværdige.

Der blev overvejet en række løsninger for hvert enkelt delproblem. På grundlag af en multikriterieanalyse suppleret med en (delvis) cost-benefit-analyse og en kvalitativ vurdering af de forskellige løsningers proportionalitet blev der foreslået en kombination af fem foretrukne løsninger på disse problemer:

- (1) Oplysning om eksistensen (eller fraværet) af oplysninger om en producents handelsmæssige garanti for holdbarhed og det tidsrum, hvori der leveres gratis softwareopdateringer (for at løse delproblem 1.2)
- (2) Angivelse af en score for reparationsmulighed eller andre relevante reparationsoplysninger, hvis relevante/tilgængelige (for at løse delproblem 1.3)
- (3) Forbud mod visse former for identificeret praksis i forbindelse med for tidlig forældelse (for at løse delproblem 2.1)
- (4) Forbud mod ubegrundede generiske eller vage miljøanprisninger og fastsættelse af kriterier for vurdering af, om miljøanprisninger er rimelige, for at sikre, at de er gennemsigtige og troværdige for forbrugerne (for at løse delproblem 2.2)
- (5) Fastsættelse af kriterier for vurdering af rimeligheden af bæredygtighedsmærker og digitale informationsværktøjer for at sikre, at de er gennemsigtige og troværdige for forbrugerne (for at løse delproblem 2.3)

Delproblem 1.1 (mangel på pålidelige oplysninger om produkters miljøegenskaber)

Det blev vurderet, at obligatoriske oplysningskrav om miljøegenskaber bedst kunne indføres gennem sektorspecifik lovgivning, da de pågældende egenskaber varierer betydeligt alt efter produktkategori. Der blev derfor ikke angivet en foretrukken løsning på dette delproblem i konsekvensanalysen.

Delproblem 1.2 (mangel på pålidelige oplysninger om varers levetid)

Den foretrukne løsning vil sikre, at forbrugerne er bedre informeret om holdbarheden af de varer, de køber, da producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed er en fremragende indikator for varens holdbarhed.

Desuden vil de erhvervsdrivendes forpligtelse til at oplyse forbrugeren om garantiens varighed eller om fraværet af en garanti, hvis dette er tilfældet, tilskynde de erhvervsdrivende til at konkurrere om at tilbyde sådanne garantier, og herunder om varigheden heraf, og dermed indirekte stimulere fremstillingen af produkter med en længere levetid.

En anden løsning, der blev overvejet for at løse dette delproblem, var en forpligtelse til at oplyse forbrugerne om varers forventede levetid. Denne løsning blev imidlertid ikke valgt, da det ikke blev anset for muligt at beregne en forventet levetid på en standardiseret måde for alle de pågældende varetyper.

Delproblem 1.3 (mangel på pålidelige oplysninger om produkters reparationsmuligheder)

Den foretrukne løsning vil sikre, at forbrugerne får pålidelige oplysninger på salgsstedet om en vares reparationsmuligheder i form af en score for reparationsmulighed, hvis en sådan findes for den pågældende produktkategori og er påkrævet i henhold til EU-retten.

Hvis der ikke findes en sådan score, vil denne løsning sikre, at forbrugerne får andre relevante reparationsoplysninger (hvis tilgængelige), f.eks. om tilgængeligheden af reservedele (herunder en procedure for bestilling heraf) eller reparationsvejledninger.

Delproblem 2.1 (produkter, der ikke holder så længe, som de skal)

Den foretrukne løsning vil sikre, at forbrugerne er bedre beskyttet mod, at varer eller tjenesteydelser markedsføres, uden at det oplyses, at de er designet til at blive forældede tidligere, end forbrugeren måske kunne forvente.

Udpegelsen af specifik praksis som "praksis med for tidlig forældelse" vil lette forbrugerbeskyttelsesmyndighedernes håndhævelsesarbejde.

En anden løsning, der blev overvejet for at løse dette delproblem, var indsamling af dokumentation for tidligt svigt af produkter identificeret af godkendte organer. Denne løsning blev imidlertid ikke valgt, da den sandsynligvis ikke ville medføre væsentlige fordele for forbrugerne.

Delproblem 2.2 (uklare eller ubegrundede miljøanprisninger)

Den foretrukne løsning vil sikre, at forbrugerne beskyttes mod greenwashing, da erhvervsdrivende, der fremsætter sådanne anprisninger, skal opfylde en bestemt standard. Det vil også lette forbrugerbeskyttelsesmyndighedernes håndhævelse.

Delproblem 2.3 (uklare/ubegrundede bæredygtighedsmærker/digitale informationsværktøjer)

Den foretrukne løsning vil sikre, at forbrugerne beskyttes mod at blive vildledt af sådanne mærker og værktøjer.

En anden løsning, der blev overvejet for at løse dette delproblem, var forhåndsgodkendelse af bæredygtighedsmærker og digitale informationsværktøjer via et EU-organ. Denne løsning blev imidlertid ikke valgt, da byrden for de erhvervsdrivende blev anset for at være uforholdsmæssig stor.

Kombinationen af de foretrukne løsninger forventes at øge forbrugervelfærden med mindst **12,5-19,4 mia. EUR** over en 15-årig periode (i gennemsnit ca. **1 mia. EUR** om året). Det vil også medføre miljøfordele med et delvist skøn over den samlede besparelse i **CO₂e på 5-7 mio. t CO₂e** over en 15-årig periode. Samtidig vil virksomhederne skulle tilpasse sig, hvilket forventes at **koste mellem 9,1 og 10,4 mia. EUR**. Dette svarer til en gennemsnitlig engangsomkostning **pr. virksomhed** på mellem **556 og 568 EUR** og en årlig tilbagevendende årlig omkostning på mellem **64 og 79 EUR** for den omfattede periode. På den anden side vil

virksomhederne også opnå meget vigtige fordele som følge af skabelsen af lige vilkår, da virksomheder, der i øjeblikket vildleder forbrugerne, vil skulle tilpasse deres praksis til en reelt bæredygtig praksis. De offentlige myndigheders **håndhævelse** af de foretrukne løsninger forventes i gennemsnit at koste omkring **440 000-500 000 EUR pr. år** pr. medlemsstat.

For at sikre fuld sammenhæng med andre initiativer fra Kommissionen under udarbejdelse blev det besluttet, at nogle af elementerne i de foretrukne løsninger, der er udvalgt i konsekvensanalysen til at tackle delproblem 2.2 (uklare eller ubegrundede miljøanprisninger) og delproblem 2.3 (uklare/ubegrundede bæredygtighedsmærker/digitale informationsværktøjer), ikke vil blive gennemført via dette initiativ, men via de andre initiativer.

- **Målrettet regulering og forenkling**

Kvalitetskontrolrapporten, der blev offentliggjort i 2017, viste, at den generelle EU-forbrugerlovgivning ikke er specielt byrdefuld, hverken i absolut forstand eller sammenlignet med andre områder af EU-lovgivningen¹⁹. I betragtning af fordelene ved EU-lovgivningen med hensyn til at beskytte forbrugerne og gøre det lettere at gennemføre det indre marked, blev der i evalueringerne kun identificeret begrænsede muligheder for at reducere byrderne.

Da der var fokus på håndhævelse og digitalisering, var der ingen specifikke konklusioner om EU-forbrugerlovgivningens bidrag til bæredygtigt forbrug. Dette instrument er dog, når det er muligt og relevant, baseret på resultaterne af og konklusioner på denne øvelse.

- **Grundlæggende rettigheder**

Forslaget er i overensstemmelse med artikel 38 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, i henhold til hvilken EU skal sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau. Dette skal sikres ved:

- (a) at øge pålideligheden af de oplysninger om holdbarhed og reparationsmuligheder, der gives på salgsstedet
- (b) at sætte en stopper for vildledende handelspraksis i forbindelse med greenwashing og anvendelse af upålidelige og uigennemsigtige bæredygtighedsmærker og værktøjer til information om bæredygtighed og for tidlig forældelse.

Præciseringen af urimelig handelspraksis for så vidt angår fremsættelse af miljøanprisninger og anvendelse af bæredygtighedsmærker og værktøjer til information om bæredygtighed og for tidlig forældelse vil bidrage til gennemførelsen af chartrets artikel 16, der garanterer friheden til at oprette og drive egen virksomhed i overensstemmelse med EU-retten og national lovgivning og praksis.

Endelig respekterer forslaget ved at sætte forbrugerne i stand til at træffe mere miljømæssigt bæredygtige indkøbsbeslutninger retten til et højt miljøbeskyttelsesniveau og forbedring af miljøkvaliteten, jf. chartrets artikel 37.

¹⁹ For yderligere oplysninger, se kapitel 6.2.4 i kvalitetskontrolrapporten <https://ec.europa.eu/newsroom/just/items/59332>.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen virkninger for EU's budget.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv senest fem år efter dets vedtagelse. I denne rapport vurderes anvendelsen af direktivet.

- **Forklarende dokumenter (for direktiver)**

Da der ved forslaget indføres specifikke ændringer af to gældende direktiver, bør medlemsstaterne enten meddele Kommissionen teksten til de specifikke ændringer af nationale bestemmelser eller, i mangel af sådanne ændringer, forklare, hvilke specifikke nationale retsfor skrifter, der allerede gennemfører ændringerne i dette forslag.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Artikel 1 — Ændringer af direktiv 2005/29/EF

Artikel 1 i forslaget ændrer direktiv 2005/29/EF ved at ajourføre listen over produkt egenskaber, hvor en erhvervsdrivendes vildledning af en forbruger om disse egenskaber kan betragtes som en vildledende handling. To nye former for handelspraksis er også medtaget på listen over handlinger, der skal betragtes som vildledende, hvis de foranlediger eller kan forventes at foranledige gennemsnitsforbrugerne til at træffe en transaktionsbeslutning, de ellers ikke ville have truffet. Der føjes et nyt punkt til listen over oplysninger, der betragtes som væsentlige i tilfælde af specifik handelspraksis, hvis udeladelse kan medføre, at den pågældende handelspraksis betragtes som vildledende. Desuden udvides listen over former for handelspraksis, der under alle omstændigheder anses som urimelige, til praksis i forbindelse med for tidlig forældelse af produkter og greenwashing.

Listen over produkt egenskaber, som en erhvervsdrivende ikke bør vildlede en forbruger om, i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2005/29/EF ændres til at omfatte "miljømæssige eller sociale virkninger", "holdbarhed" og "reparationsmuligheder". For så vidt angår de former for handelspraksis, der skal betragtes som vildledende handlinger, hvis de foranlediger eller kan forventes at foranledige gennemsnitsforbrugerne til at træffe en transaktionsbeslutning, de ellers ikke ville have truffet, er der tilføjet **to yderligere former for praksis** i artikel 6, stk. 2, i direktiv 2005/29/EF:

- fremsættelse af en miljøanprisning vedrørende fremtidige miljøpræstationer uden klare, objektive og verificerbare forpligtelser og mål og et overvågningssystem
- reklame for fordele for forbrugerne, der betragtes som almindelig praksis på det relevante marked.

I artikel 7 i direktiv 2005/29/EF udvides listen over oplysninger, der betragtes som væsentlige i tilfælde af specifik handelspraksis, hvis udeladelse kan medføre, at den pågældende handelspraksis betragtes som vildledende, til at omfatte følgende:

- hvis en erhvervsdrivende leverer en tjeneste, der sammenligner produkter, herunder ved brug af et værktøj til information om bæredygtighed, betragtes oplysninger om sammenligningsmetoden, de sammenlignede produkter, leverandørerne af disse produkter og foranstaltningerne til at holde oplysningerne ajour som væsentlige.

De **ti yderligere former for handelspraksis**, der er tilføjet i bilag I til direktiv 2005/29/EF, og som under alle omstændigheder skal anses som urimelige:

- Den erhvervsdrivende anvender et bæredygtighedsmærke, som ikke er baseret på en certificeringsordning eller ikke er indført af offentlige myndigheder.
- Den erhvervsdrivende fremsætter en generisk miljøanprisning, selv om den erhvervsdrivende ikke kan påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer, der er relevante for anprisningen.
- Den erhvervsdrivende fremsætter en miljøanprisning vedrørende hele produktet, selv om den rent faktisk kun vedrører et bestemt aspekt af produktet.
- Lovbestemte krav for alle produkter i den relevante produktkategori på EU-markedet fremstilles som et særligt kendetegn ved den erhvervsdrivendes tilbud.
- Den erhvervsdrivende undlader at oplyse forbrugeren om, at en softwareopdatering vil have en negativ indvirkning på brugen af varer med digitale elementer eller visse egenskaber ved sådanne varer, selv om softwareopdateringen forbedrer andre egenskabers funktion.
- Forbrugeren oplyses ikke om en egenskab ved en vare, der er indført for at begrænse dens holdbarhed.
- Det hævdes, at en vare har en bestemt holdbarhed målt i brugstid eller intensitet, som den ikke har.
- Det hævdes, at varer kan repareres, selv om det ikke er tilfældet, eller forbrugeren informeres ikke om, at varer ikke kan repareres i overensstemmelse med lovkrav.
- Forbrugeren tilskyndes til at udskifte en vares forbrugsvarer tidligere, end det ellers ville være nødvendigt af tekniske årsager.
- Det oplyses ikke, at en vare er designet således, at dens funktionalitet begrænses, hvis der anvendes forbrugsvarer, reservedele eller tilbehør, som ikke leveres af den oprindelige producent.

Artikel 2 — Ændringer af direktiv 2011/83/EU

Artikel 2 i forslaget ændrer direktiv 2011/83/EU for så vidt angår de oplysninger forud for indgåelsen af aftaler, der skal gives til forbrugerne ved indgåelse af aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted samt andre aftaler end aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted, navnlig for så vidt angår oplysninger om varers holdbarhed og reparationsmuligheder.

Den ændrer også direktivet for så vidt angår de oplysninger, som forbrugerne skal gøres opmærksom på, direkte før de afgiver deres ordre, i forbindelse med fjernsalgsaftaler, der indgås ved hjælp af elektroniske midler.

For så vidt angår de oplysninger forud for indgåelsen af aftaler, der skal gives til forbrugerne ved indgåelse af andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for fast forretningssted, føjes der seks yderligere elementer til listen i artikel 5, stk. 1, i direktiv

2011/83/EU, som omfatter de oplysninger, der skal gives til forbrugeren på klar og forståelig vis.

Disse **seks yderligere elementer** består af:

- oplysninger om eksistensen og varigheden af en producents handelsmæssige garanti for holdbarhed for alle typer varer, når producenten stiller disse oplysninger til rådighed
- oplysning om, at producenten ikke har fremlagt oplysninger om en producentgaranti for holdbarhed for energiforbrugende varer
- oplysninger om eksistensen og varigheden af den periode, hvor producenten forpligter sig til at levere softwareopdateringer for varer med digitale elementer
- oplysninger om eksistensen og varigheden af den periode, hvor udbyderen forpligter sig til at levere softwareopdateringer for digitalt indhold og digitale tjenester
- oplysninger om scoren for reparationsmulighed for varen i henhold til EU-retten
- andre reparationsoplysninger, hvis der ikke findes en score for reparationsmulighed på EU-plan — f.eks. oplysninger om tilgængeligheden af reservedele og en reparationsvejledning.

For så vidt angår de oplysninger forud for indgåelsen af aftaler, der skal gives til forbrugerne ved indgåelse af aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for fast forretningssted, føjes de samme seks elementer til listen i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/83/EU (oplysninger, der skal gives til forbrugeren på en klar og forståelig måde).

For så vidt angår de oplysninger, som forbrugerne skal gøres opmærksom på, direkte før de afgiver deres ordre, i forbindelse med fjernsalgsaftaler, der indgås ved hjælp af elektroniske midler, tilføjes oplysninger om eksistensen og varigheden (eller for så vidt angår energiforbrugende varer at der ikke er fremlagt sådanne oplysninger) af en producents handelsmæssige garanti for holdbarhed på listen over sådanne oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 8, stk. 2, i direktiv 2011/83/EU.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV**om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og bedre oplysning**

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,
under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁰,
efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) For at tackle urimelig handelspraksis, der forhindrer forbrugerne i at træffe bæredygtige forbrugsvalg, såsom praksis i forbindelse med for tidlig forældelse af varer, vildledende miljøanprisninger ("greenwashing"), uigennemsigtige og upålidelige bæredygtighedsmærker eller værktøjer til information om bæredygtighed, bør der indføres særlige regler i Unionens forbrugerlovgivning. Dette vil gøre det muligt for de nationale kompetente organer at tackle denne praksis effektivt. Ved at sikre, at miljøanprisninger er rimelige, vil forbrugerne kunne vælge produkter, der reelt er bedre for miljøet end konkurrerende produkter. Dette vil fremme konkurrencen i retning af mere miljømæssigt bæredygtige produkter og dermed mindske den negative indvirkning på miljøet.
- (2) Disse nye regler bør indføres både ved at ændre artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF²¹ for så vidt angår de former for handelspraksis, der skal betragtes som vildledende og derfor forbydes på grundlag af en individuel vurdering, og ved at ændre bilag I til direktiv 2005/29/EF med tilføjelse af specifikke former for vildledende praksis, som under alle omstændigheder betragtes som urimelige og dermed er forbudt.
- (3) For at afskrække de erhvervsdrivende fra at vildlede forbrugerne med hensyn til deres produkters miljømæssige eller sociale virkninger, holdbarhed eller

²⁰ EUT C [...] af [...], s. [...].

²¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 ("direktivet om urimelig handelspraksis") (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

reparationsmuligheder, herunder gennem produkternes generelle fremstillingsform, bør artikel 6, stk. 1, i direktiv 2005/29/EF ændres ved efter en individuel vurdering at føje produktets miljømæssige eller sociale virkninger, holdbarhed og reparationsmuligheder til listen over de væsentligste egenskaber ved produktet, i forhold til hvilke den erhvervsdrivendes praksis kan blive betragtet som vildledende. Oplysninger fra erhvervsdrivende om produkters sociale bæredygtighed såsom arbejdsvilkår, velgørenhedsbidrag eller dyrevelfærd bør heller ikke vildlede forbrugerne.

- (4) Miljøanprisninger, navnlig klimarelaterede anprisninger, vedrører i stigende grad fremtidige resultater i form af en overgang til CO₂- eller klimaneutralitet eller et lignende mål inden en bestemt dato. Gennem sådanne anprisninger skaber de erhvervsdrivende det indtryk, at forbrugerne bidrager til en lavemissionsøkonomi ved at købe deres produkter. For at sikre, at disse anprisninger er rimelige og troværdige, bør artikel 6, stk. 2, i direktiv 2005/29/EF ændres med henblik på at forbyde sådanne anprisninger efter en individuel vurdering, når de ikke understøttes af klare, objektive og verificerbare forpligtelser og mål fra den erhvervsdrivendes side. Sådanne anprisninger bør også understøttes af et uafhængigt system til overvågning af den erhvervsdrivendes fremskridt med hensyn til opfyldelsen af sådanne forpligtelser og mål.
- (5) En anden potentielt vildledende handelspraksis, som bør føjes til den specifikke praksis som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i direktiv 2005/29/EF, er reklame for fordele for forbrugerne, som faktisk er almindelig praksis på det relevante marked. Hvis fraværet af et kemisk stof er almindelig praksis på et bestemt produktmarked, kan promovering heraf som et særligt kendetegn ved produktet f.eks. udgøre en urimelig handelspraksis.
- (6) Sammenligning af produkter baseret på deres miljømæssige eller sociale aspekter, herunder ved brug af værktøjer til information om bæredygtighed, er en stadig mere almindelig markedsføringssteknik. For at sikre, at sammenligninger ikke vildleder forbrugerne, bør artikel 7 i direktiv 2005/29/EF også ændres, således at der stilles krav om, at forbrugeren informeres om sammenligningsmetoden, de sammenlignede produkter, leverandørerne af disse produkter og foranstaltningerne til at holde oplysningerne ajour. Dette bør sikre, at forbrugerne træffer mere informerede transaktionsbeslutninger, når de benytter sådanne tjenester. Sammenligningen bør være objektiv og skal navnlig ske ved at sammenligne produkter med samme funktion ved brug af en fælles metode og fælles antagelser og ved at sammenligne væsentlige og verificerbare egenskaber ved de produkter, der sammenlignes.
- (7) Anvendelse af bæredygtighedsmærker, der ikke er baseret på en certificeringsordning eller ikke er indført af offentlige myndigheder, bør forbydes ved at medtage denne praksis i listen i bilag I til direktiv 2005/29/EF. Certificeringsordningen bør opfylde minimumskrav vedrørende gennemsigtighed og troværdighed. Det er fortsat muligt at vise bæredygtighedsmærker uden en certificeringsordning, hvis sådanne mærker er indført af en offentlig myndighed, eller for så vidt angår fødevarer supplerende udtryks- og præsentationsformer i overensstemmelse med artikel 35 i forordning (EU) nr. 1169/2011. Denne regel supplerer punkt 4 i bilag I til direktiv 2005/29/EF, ifølge hvilket det ikke er tilladt at hævde, at en erhvervsdrivende, en erhvervsdrivendes handelspraksis eller et produkt er blevet godkendt eller tilladt af en offentlig eller privat instans, selv om det ikke er tilfældet, eller at fremsætte en sådan påstand uden at opfylde betingelserne for godkendelse eller tilladelse.

- (8) Hvis et bæredygtighedsmærke anvendes i kommerciel kommunikation, hvor det antydes, eller der gives indtryk af, at et produkt har en positiv eller ingen indvirkning på miljøet eller er mindre miljøbelastende end konkurrerende produkter, bør dette bæredygtighedsmærke også betragtes som en miljøanprisning.
- (9) Bilag I til direktiv 2005/29/EF bør også ændres med henblik på at forbyde fremsættelsen af generiske miljøanprisninger uden anerkendte fremragende miljøpræstationer, der er relevante for anprisningen. Eksempler på sådanne generiske miljøanprisninger er "miljøvenlig", "miljørigtig", "øko", "grøn", "naturven", "økologisk", "miljøkorrekt", "klimavenlig", "mild mod miljøet", "CO₂-venlig", "CO₂-neutral", "CO₂-positiv", "klimaneutral", "energieffektiv", "bionedbrydelig", "biobaseret" eller lignende udsagn samt bredere udsagn såsom "bevidst" eller "ansvarlig", der antyder eller giver indtryk af fremragende miljøpræstationer. Sådanne generiske miljøanprisninger bør forbydes, når der ikke er påvist fremragende miljøpræstationer, eller når anprisningen ikke er præciseret klart og i fremhævet form på samme medium, f.eks. i samme reklamespot, på produktemballagen eller onlinesalgsgrænsefladen. F.eks. er anprisningen "bionedbrydelig", hvis der henvises til et produkt, en generisk anprisning, hvorimod en anprisning om, at "emballagen er bionedbrydelig ved hjemmekompostering i en måned", er en specifik anprisning, som ikke er omfattet af dette forbud.
- (10) Fremragende miljøpræstationer kan påvises ved at overholde Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 66/2010²², eller officielt anerkendte miljømærkeordninger i medlemsstaterne eller de bedste miljøpræstationer for et specifikt miljøaspekt i overensstemmelse med anden gældende EU-ret, f.eks. klasse A i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369²³. De pågældende fremragende miljøpræstationer bør være relevante for anprisningen. Den generiske anprisning "energieffektiv" kan f.eks. fremsættes på grundlag af fremragende miljøpræstationer i overensstemmelse med forordning (EU) 2017/1369. Derimod kan den generiske anprisning "bionedbrydelig" ikke fremsættes på grundlag af fremragende miljøpræstationer i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 66/2010, for så vidt som der ikke er krav om bionedbrydelighed i de specifikke EU-miljømærkekriterier for det pågældende produkt.
- (11) En anden vildledende handelspraksis, der bør forbydes under alle omstændigheder og således føjes til listen i bilag I til direktiv 2005/29/EF, er fremsættelsen af en miljøanprisning for hele produktet, når den rent faktisk kun vedrører et bestemt aspekt af produktet. Det er f.eks. tilfældet, hvis et produkt markedsføres som "fremstillet af genanvendt materiale", hvilket giver indtryk af, at hele produktet er fremstillet af genanvendt materiale, selv om det faktisk kun er emballagen, der er fremstillet af genanvendt materiale.
- (12) Handlingsplanen for den cirkulære økonomi²⁴ omhandler behovet for at fastsætte regler for miljøanprisninger ved brug af metoder for produkters og organisationers miljøaftryk. Der vil skulle fastsættes yderligere krav til miljøanprisninger i specifik EU-lovgivning. Disse nye krav vil bidrage til målet i den grønne pagt²⁵ om at sætte

²² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 66/2010 af 25. november 2009 om EU-miljømærket (EØS-relevant tekst) (EUT L 27 af 30.1.2010, s. 1).

²³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU (EUT L 198 af 28.7.2017).

²⁴ COM (2020) 98 final af 11. marts 2020.

²⁵ COM (2019) 640 final af 11. december 2019.

- køberne i stand til at træffe mere bæredygtige beslutninger og mindske risikoen for greenwashing gennem pålidelige, sammenlignelige og verificerbare oplysninger.
- (13) Fremstilling af lovbestemte krav for alle produkter i den relevante produktkategori på EU-markedet, herunder importerede produkter, som et særligt kendetegn ved den erhvervsdrivendes tilbud bør også forbydes under alle omstændigheder og føjes til listen i bilag I til direktiv 2005/29/EF. Dette forbud kan f.eks. gælde, hvis en erhvervsdrivende i en reklame angiver, at et bestemt produkt ikke indeholder et specifikt kemisk stof, selv om det pågældende stof allerede er forbudt ved lov for alle produkter i den pågældende produktkategori i Unionen. Omvendt bør forbuddet ikke omfatte handelspraksis, der fremmer erhvervsdrivendes eller produkters overholdelse af lovkrav, der kun gælder for nogle produkter, men ikke for andre konkurrerende produkter i samme kategori på EU-markedet, f.eks. produkter med oprindelse uden for EU.
- (14) For at øge forbrugervelfærden bør ændringerne af bilag I til direktiv 2005/29/EF også omfatte flere former for praksis i forbindelse med for tidlig forældelse, herunder planlagt forældelse forstået som en handelspraksis, hvor et produkt bevidst programmeres eller designes med en begrænset levetid, således at det bliver forældet eller ikkefunktionsdygtigt efter en bestemt periode. Køb af produkter, som forventes at holde længere, end de faktisk gør, er til skade for forbrugerne. Desuden har for tidlig forældelse en generel negativ indvirkning på miljøet i form af øget materialeaffald. Derfor vil tacklingen af denne praksis sandsynligvis også reducere mængden af affald og bidrage til et mere bæredygtigt forbrug.
- (15) Det bør være forbudt at undlade at oplyse forbrugeren om, at en softwareopdatering, herunder en sikkerhedsopdatering, vil have en negativ indvirkning på brugen af varer med digitale elementer eller visse egenskaber ved disse varer, selv om opdateringen forbedrer andre egenskabers funktion. Når den erhvervsdrivende f.eks. opfordrer forbrugerne til at opdatere styresystemet på deres smartphone, skal denne informere forbrugeren, hvis en sådan opdatering vil have en negativ indvirkning på smartphonens funktioner.
- (16) Det bør også forbydes at undlade at oplyse om en egenskab ved varen, der er indført for at begrænse dens holdbarhed. En sådan egenskab kunne f.eks. være software, der standser eller nedsætter varens funktionalitet efter en bestemt periode, eller det kan være hardware, der er konstrueret til at svigte efter en bestemt periode. Forbuddet mod at undlade at oplyse forbrugerne om sådanne egenskaber ved varerne supplerer og berører ikke de beføjelser, som forbrugere har adgang til i tilfælde af en mangel ved varerne i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771²⁶. Det bør ikke være en forudsætning for, at en sådan handelspraksis kan betragtes som urimelig, at formålet med egenskaben er at tilskynde til udskiftning af den pågældende vare. Der bør skelnes mellem egenskaber, der begrænser varernes holdbarhed, og fremstillingsmetoder, hvor der anvendes materialer eller processer af generel lav kvalitet, som begrænser varernes holdbarhed. Mangler ved en vare, der skyldes anvendelse af materialer eller processer af lav kvalitet, bør fortsat være omfattet af reglerne om varers overensstemmelse i direktiv (EU) 2019/771.

²⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF (EUT L 136 af 22.5.2019, s. 28).

- (17) En anden praksis, der bør forbydes i henhold til bilag I til direktiv 2005/29/EF, er at hævde, at en vare har en bestemt holdbarhed, når den faktisk ikke har. Dette vil f.eks. være tilfældet, når en erhvervsdrivende oplyser forbrugerne om, at en vaskemaskine forventes at holde et vist antal vaskecykluser, selv om den faktiske brug af vaskemaskinen viser, at dette ikke er tilfældet.
- (18) Tilsvarende bør bilag I til direktiv 2005/29/EF også ændres med henblik på at gøre det forbudt at hævde, at varer kan repareres, selv om en sådan reparation ikke er mulig, eller at undlade at informere forbrugeren om, at det ikke er muligt at reparere varer i overensstemmelse med lovkrav.
- (19) Forbuddet mod denne praksis med hensyn til holdbarhed og reparationsmuligheder i direktiv 2005/29/EF vil give forbrugerbeskyttelsesmyndighederne i medlemsstaterne et yderligere håndhævelsesredskab, således at de kan beskytte forbrugernes interesser bedre, hvis de erhvervsdrivende ikke overholder kravene til varers holdbarhed og reparationsmuligheder i henhold til EU's produktlovgivning.
- (20) En anden praksis i forbindelse med for tidlig forældelse, som bør forbydes og føjes til listen i bilag I til direktiv 2005/29/EF, er at tilskynde forbrugeren til at udskifte et produkts forbrugsvarer tidligere, end det ellers ville være nødvendigt af tekniske årsager. En sådan praksis vildleder forbrugeren til at tro, at varen ikke længere vil fungere, medmindre dens forbrugsvarer udskiftes, hvilket fører til køb af flere forbrugsvarer end nødvendigt. Det vil f.eks. være forbudt at opfordre forbrugeren til at udskifte printerblækpatronerne via printerindstillingerne, før de rent faktisk er tomme, for at fremme købet af yderligere blækpatroner.
- (21) Bilag I til direktiv 2005/29/EF bør også ændres, så det forbydes at undlade at oplyse forbrugeren om, at varen er designet således, at dens funktionalitet begrænses, hvis der anvendes forbrugsvarer, reservedele eller tilbehør, som ikke leveres af den oprindelige producent. F.eks. vil markedsføring af printere, der er designet således, at deres funktionalitet begrænses, hvis der anvendes blækpatroner, som ikke leveres af den oprindelige printerproducent, uden at videregive disse oplysninger til forbrugeren, være forbudt. Denne praksis kan vildlede forbrugeren til at købe en alternativ blækpatron, som ikke kan anvendes til denne printer, og dermed føre til unødvendige reparationsomkostninger, affaldsstrømme eller yderligere omkostninger som følge af kravet om at anvende den oprindelige producents forbrugsvarer, hvilket forbrugeren ikke kunne forudse på købstidspunktet. På samme måde vil det også være forbudt at markedsføre intelligente enheder, der er designet således, at deres funktionalitet begrænses, hvis der anvendes opladere eller reservedele, som ikke leveres af den oprindelige producent, uden at videregive disse oplysninger til forbrugeren.
- (22) For at forbrugerne kan træffe beslutninger på et mere oplyst grundlag, og for at stimulere efterspørgslen efter og udbuddet af mere holdbare varer, bør der gives specifikke oplysninger om et produkts holdbarhed og reparationsmuligheder for alle typer varer, inden aftalen indgås. Med hensyn til varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester bør forbrugerne desuden informeres om, hvor længe gratis softwareopdateringer er tilgængelige. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU om forbrugerrettigheder²⁷ bør derfor ændres for at give forbrugerne

²⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

oplysninger forud for indgåelsen af aftaler om holdbarhed, reparationsmuligheder og tilgængeligheden af opdateringer. Oplysningerne bør gives til forbrugerne på en klar og forståelig måde og i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i direktiv 2019/882²⁸. Forpligtelsen til at give forbrugerne disse oplysninger supplerer og berører ikke forbrugernes rettigheder i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/770²⁹ og (EU) 2019/771³⁰.

- (23) En god indikator for en vares holdbarhed er producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed i henhold til artikel 17 i direktiv (EU) 2019/771. Direktiv 2011/83/EU bør derfor ændres, således at erhvervsdrivende, der sælger varer, specifikt forpligtes til at oplyse forbrugerne om eksistensen af producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed for alle typer varer, når producenten stiller disse oplysninger til rådighed.
- (24) Problemet med begrænset holdbarhed, der ikke lever op til forbrugernes forventninger, er mest relevant for energiforbrugende varer, som er varer, der anvender en ekstern energikilde. Forbrugerne er også mest interesseret i at modtage oplysninger om den forventede holdbarhed for denne kategori af varer. Af disse grunde bør forbrugerne kun for denne varekategori gøres opmærksom på, at producenten ikke har fremlagt oplysninger om en producents handelsmæssige garanti for holdbarhed på mere end to år.
- (25) Varer, der indeholder energiforbrugende komponenter, bør ikke kategoriseres som energiforbrugende varer, hvis disse komponenter blot er tilbehør og ikke indgår i disse varers hovedfunktion, f.eks. dekorativ belysning af beklædningsgenstande eller fodtøj eller elektrisk lys til en cykel.
- (26) I betragtning af den fastsatte minimumsperiode på to år for sælgerens ansvar for mangler i henhold til direktiv (EU) 2019/771 og det forhold, at mange produktsvigt opstår efter to år, bør den erhvervsdrivendes forpligtelse til at oplyse forbrugerne om eksistensen og varigheden af producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed finde anvendelse på garantier på mere end to år.
- (27) For at gøre det lettere for forbrugerne at træffe en informeret transaktionsbeslutning, når de sammenligner varer, inden de indgår en aftale, bør de erhvervsdrivende oplyse forbrugerne om eksistensen og varigheden af producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed for hele varen og ikke for specifikke komponenter i varen.
- (28) Producenten og sælgeren bør frit kunne tilbyde andre typer handelsmæssige garantier og eftersalgsservice af enhver varighed. De oplysninger, der gives til forbrugeren om sådanne andre handelsmæssige garantier eller tjenester, bør dog ikke forvirre forbrugeren med hensyn til eksistensen og varigheden af en producents handelsmæssige garanti for holdbarhed, som dækker hele varen og har en varighed på over to år.
- (29) For at fremme konkurrencen mellem producenter for så vidt angår holdbarheden af varer med digitale elementer bør de erhvervsdrivende, der sælger disse varer, oplyse

²⁸ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (EUT L 151 af 7.6.2019, s. 70).

²⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/770 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester (EUT L 136 af 22.5.2019, s. 1).

³⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF (EUT L 136 af 22.5.2019, s. 28).

forbrugerne om den minimumsperiode, hvor producenten forpligter sig til at levere softwareopdateringer for sådanne varer. For at undgå, at forbrugerne overbebyrdes med oplysninger, bør sådanne oplysninger dog kun gives, når denne periode er længere end producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed, da denne garanti indebærer levering af opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, som er nødvendige for at bevare de påkrævede funktioner og ydeevnen for varer med digitale elementer. Desuden er oplysninger om producentens forpligtelse til at levere softwareopdateringer kun relevante, når købsaftalen vedrørende varer med digitale elementer fastsætter bestemmelse om en enkelt levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, hvor artikel 7, stk. 3, litra a), i direktiv (EU) 2019/771 finder anvendelse. Der bør derimod ikke være nogen ny forpligtelse til at give disse oplysninger, hvis købsaftalen indeholder bestemmelser om en løbende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste over en periode, da det for disse aftaler er fastsat i artikel 7, stk. 3, litra b), i direktiv (EU) 2019/771 med henvisning til artikel 10, stk. 2, eller 5, hvor længe sælgeren skal sikre, at forbrugeren får besked om og får leveret opdateringer.

- (30) På samme måde bør erhvervsdrivende, der tilbyder digitalt indhold og digitale tjenester, også oplyse forbrugerne om den minimumsperiode, hvor udbyderen af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, hvis udbyderen ikke er den erhvervsdrivende, forpligter sig til at levere softwareopdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, som er nødvendige, for at det digitale indhold og de digitale tjenester bliver ved med at være i overensstemmelse. Oplysninger om udbyderens forpligtelse til at levere softwareopdateringer er kun relevante, hvis aftalen foreskriver en enkelt levering eller en række individuelle leveringer, hvor artikel 8, stk. 2, litra b), i direktiv 2019/770 finder anvendelse. Der bør derimod ikke være nogen ny forpligtelse til at give disse oplysninger, hvis aftalen indeholder bestemmelser om en løbende levering over en periode, da det for disse aftaler er fastsat i artikel 8, stk. 2, litra a), i direktiv (EU) 2019/770, hvor længe den erhvervsdrivende skal sikre, at forbrugeren får besked om og får leveret opdateringer.
- (31) For at give forbrugerne mulighed for at træffe en informeret transaktionsbeslutning og vælge varer, der er lettere at reparere, bør de erhvervsdrivende, inden aftalen indgås, for alle typer varer, hvor det er relevant, angive scoren for reparationsmulighed for varen som oplyst af producenten i overensstemmelse med EU-retten.
- (32) I henhold til artikel 5, stk. 1, litra e), og artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83/EU er erhvervsdrivende forpligtet til at give forbrugeren oplysninger om eksistensen af og betingelserne for eftersalgsservice, herunder reparationstjenester, inden forbrugeren er bundet af aftalen, når sådanne tjenester leveres. For at sikre, at forbrugerne er velinformerede om reparationsmulighederne for de varer, de køber, bør erhvervsdrivende desuden, hvis der ikke er fastsat en score for reparationsmulighed i overensstemmelse med EU-retten, for alle typer varer give andre relevante reparationsoplysninger, som producenten stiller til rådighed, f.eks. oplysninger om tilgængeligheden af reservedele, og en bruger- og reparationsvejledning.
- (33) Erhvervsdrivende bør oplyse forbrugerne om eksistensen og varigheden af producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed, minimumsperioden for opdateringer og andre reparationsoplysninger end scoren for reparationsmuligheder, hvis en producent eller udbyder af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, der ikke er den erhvervsdrivende, gør de relevante oplysninger tilgængelige. Navnlig med hensyn til varer bør den erhvervsdrivende give forbrugerne de oplysninger, som producenten har givet den erhvervsdrivende eller på anden måde har haft til hensigt at

gøre let tilgængelige for forbrugeren inden aftalens indgåelse, ved at anføre dem på selve produktet, dets emballage eller mærker og etiketter, som forbrugeren normalt vil undersøge, inden aftalen indgås. Den erhvervsdrivende bør ikke være forpligtet til aktivt at søge efter sådanne oplysninger fra producenten, f.eks. på de produktspecifikke websteder.

- (34) Direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU bør fortsat fungere som et "sikkerhedsnet", der sikrer, at der kan opretholdes et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i alle sektorer ved at supplere sektor- og produktspecifik EU-lovgivning, der har forrang i tilfælde af uoverensstemmelse.
- (35) Da målene for dette direktiv, nemlig at gøre det muligt for forbrugerne at træffe mere informerede transaktionsbeslutninger for at fremme bæredygtigt forbrug, at sætte en stopper for praksis, der skader den bæredygtige økonomi og leder forbrugerne væk fra bæredygtige forbrugsvalg, og at sikre en bedre og konsekvent anvendelse af Unionens retlige ramme på forbrugerområdet, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne hver for sig, men på grund af problemets EU-dækkende karakter bedre kan nås på EU-plan, kan Unionen træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (36) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter³¹ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesforskrifter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er berettiget —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2005/29/EF

I direktiv 2005/29/EF foretages følgende ændringer:

- (1) I artikel 2 tilføjes følgende litra o)-y):

"o) "miljøanprisning": ethvert budskab eller enhver fremstilling, som ikke er obligatorisk i henhold til EU-retten eller national ret, herunder tekst, billeder, grafisk eller symbolsk fremstilling, uanset form, herunder mærker, varemærkenavne, firmanavne eller produktnavne, der bruges i en kommerciel kommunikation, og som angiver eller antyder, at et produkt eller en erhvervsdrivende har en positiv eller ingen indvirkning på miljøet eller er mindre miljøbelastende end andre produkter eller erhvervsdrivende eller har forbedret sin indvirkning over tid

³¹ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

p) "udtrykkelig miljøanprisning": en miljøanprisning i tekstform eller indeholdt i et bæredygtighedsmærke

q) "generisk miljøanprisning": enhver udtrykkelig miljøanprisning, der ikke er indeholdt i et bæredygtighedsmærke, hvor anprisningen ikke præciseres tydeligt og i fremhævet form på samme medium

r) "bæredygtighedsmærke": frivillige kvalitetscertificeringer, kvalitetsmærker eller tilsvarende, enten offentlige eller private, der har til formål at fremhæve og promovere et produkt, en proces eller en virksomhed under henvisning til deres miljømæssige eller sociale aspekter eller begge aspekter. Dette omfatter ikke obligatorisk mærkning i henhold til EU-retten eller national ret

s) "certificeringsordning": en tredjepartsverifikationsordning, som er åben på gennemsigtige, retfærdige og ikkediskriminerende vilkår for alle erhvervsdrivende, der vil og kan opfylde ordningens krav, og hvorved det certificeres, at et produkt opfylder visse krav, og for hvilken overvågningen af overholdelsen er objektiv, baseret på internationale, EU- eller nationale standarder og procedurer og foretages af en part, der er uafhængig af både ordningsejeren og den erhvervsdrivende

t) "værktøj til information om bæredygtighed": software, herunder et websted, en del af et websted eller en applikation, der drives af eller på vegne af en erhvervsdrivende, som giver forbrugerne oplysninger om produkters miljømæssige eller sociale aspekter, eller som sammenligner disse aspekter af produkter

u) "anerkendte fremragende miljøpræstationer": miljøpræstationer, der er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 66/2010*, med nationale eller regionale EN ISO 14024 type I-miljømærkeordninger, der er officielt anerkendt i overensstemmelse med artikel 11 i forordning (EF) nr. 66/2010, eller de bedste miljøpræstationer i overensstemmelse med anden gældende EU-ret

v) "holdbarhed": holdbarhed som defineret i artikel 2, nr. 13), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771**

w) "softwareopdatering": en gratis opdatering, herunder en sikkerhedsopdatering, som er nødvendig, for at varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester bliver ved med at være i overensstemmelse med direktiv (EU) 2019/770 og (EU) 2019/771

x) "forbrugsvare": enhver komponent i en vare, der opbruges igen og igen og skal udskiftes, således at varen kan fungere efter hensigten

y) "funktionalitet": funktionalitet som defineret i artikel 2, nr. 9), i direktiv (EU) 2019/771

* Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 66/2010 af 25. november 2009 om EU-miljømærket (EUT L 27 af 30.1.2010, s. 1).

** Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF (EUT L 136 af 22.5.2019, s. 28).

(2) I artikel 6 foretages følgende ændringer:

(a) Stk. 1, litra b), affattes således:

"b) de væsentligste egenskaber ved produktet såsom det omfang, i hvilket det står til rådighed, dets fordele, risici, udførelse, sammensætning, miljømæssige eller sociale virkninger, tilbehør, holdbarhed, reparationsmuligheder, eftersalgsservice og klagebehandling, måden og tidspunktet for fremstilling eller ydelse, levering, dets hensigtsmæssighed, anvendelse, mængde, specifikationer, geografiske eller handelsmæssige oprindelse eller de resultater, som kan forventes opnået ved brugen, eller resultaterne af og de vigtigste karakteristika ved afprøvning eller kontrol af produktet."

(b) I stk. 2 tilføjes følgende litra d) og e):

"d) fremsættelse af en miljøanprisning vedrørende fremtidige miljøpræstationer uden klare, objektive og verificerbare forpligtelser og mål og uden et overvågningssystem

e) reklame for fordele for forbrugerne, der betragtes som almindelig praksis på det relevante marked."

(3) I artikel 7 tilføjes følgende stk. 7:

"7. Hvis en erhvervsdrivende leverer en tjeneste, der sammenligner produkter, herunder ved brug af et værktøj til information om bæredygtighed, betragtes oplysninger om sammenligningsmetoden, de sammenlignede produkter, leverandørerne af disse produkter samt de indførte foranstaltninger til at holde de pågældende oplysninger ajour som væsentlige."

(4) Bilag I ændres som angivet i bilaget til nærværende direktiv.

Artikel 2

Ændringer af direktiv 2011/83/EU

I direktiv 2011/83/EU foretages følgende ændringer:

(1) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

(a) Følgende nr. 3a) indsættes:

"3a) "energiforbrugende vare": enhver vare, der er afhængig af energiinput (elektricitet, fossile brændstoffer og vedvarende energikilder) for at fungere efter hensigten"

(b) Følgende nr. 14a)-14e) indsættes:

"14a) "handelsmæssig garanti for holdbarhed ": en producents handelsmæssige garanti for holdbarhed, jf. artikel 17 i direktiv (EU) 2019/771, i henhold til hvilken producenten er direkte ansvarlig over for forbrugeren i hele garantiperioden for så vidt angår reparation eller omlevering af varen

14b) "holdbarhed": holdbarhed som defineret i artikel 2, nr. 13), i direktiv (EU) 2019/771

14c) "producent": producent som defineret i artikel 2, nr. 4), i direktiv (EU) 2019/771

14d) "score for reparationsmulighed": en score, der udtrykker en vares mulighed for at kunne repareres, baseret på en metode, der er fastlagt i overensstemmelse med EU-retten

14e) "softwareopdatering": en gratis opdatering, herunder en sikkerhedsopdatering, som er nødvendig, for at varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester bliver ved med at være i overensstemmelse med direktiv (EU) 2019/770 og (EU) 2019/771"

(2) I artikel 5, stk. 1, foretages følgende ændringer:

(a) Følgende litra ea)-ed) indsættes:

"ea) for alle varer, hvor producenten stiller dem til rådighed, oplysninger om, at varerne er omfattet af en handelsmæssig garanti for holdbarhed, og om dens varighed i tidsenheder, hvis den pågældende garanti dækker hele varen og har en varighed på over to år

eb) for energiforbrugende varer, hvor producenten ikke stiller de i litra ea) omhandlede oplysninger til rådighed, oplysninger om, at producenten ikke har stillet oplysninger om eksistensen af en handelsmæssig garanti for holdbarhed på mere end to år til rådighed. Disse oplysninger skal som minimum gives i en lige så fremhævet form som alle andre oplysninger om eksistensen af og betingelserne for eftersalgsservice og handelsmæssige garantier, der gives i overensstemmelse med litra e)

ec) for varer med digitale elementer, hvor producenten stiller sådanne oplysninger til rådighed, den minimumsperiode i tidsenheder, hvor producenten leverer softwareopdateringer, medmindre aftalen indeholder bestemmelser om løbende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste over en periode. Hvis der gives oplysninger om, at der tilbydes en handelsmæssig garanti for holdbarhed i overensstemmelse med litra ea), skal oplysningerne om opdateringerne gives, hvis disse opdateringer leveres i en længere periode end den handelsmæssige garanti for holdbarhed

ed) for digitalt indhold og digitale tjenester, hvor udbyderen ikke er den erhvervsdrivende og stiller sådanne oplysninger til rådighed, den minimumsperiode i tidsenheder, hvor udbyderen leverer softwareopdateringer, medmindre aftalen indeholder bestemmelser om løbende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste over en periode"

(b) Følgende litra i) og j) tilføjes:

"i) hvor det er relevant, scoren for reparationsmulighed for varerne

j) når litra i) ikke finder anvendelse, oplysninger stillet til rådighed af producenten om tilgængeligheden af reservedele, herunder proceduren for bestilling heraf, og om tilgængeligheden af en bruger- og reparationsvejledning."

(3) I artikel 6, stk. 1, foretages følgende ændringer:

(a) Følgende litra ma)-md) indsættes:

"ma) for alle typer varer, hvor producenten stiller dem til rådighed, oplysninger om, at varerne er omfattet af en handelsmæssig garanti for holdbarhed, og om dens varighed i tidsenheder, hvis den pågældende garanti dækker hele varen og har en varighed på over to år

mb) for energiforbrugende varer, hvor producenten ikke stiller de i litra ma) omhandlede oplysninger til rådighed, oplysninger om, at producenten ikke har stillet oplysninger om eksistensen af en handelsmæssig garanti for holdbarhed på mere end to år til rådighed. Disse oplysninger skal som minimum gives i en lige så fremhævet form som alle andre oplysninger om eksistensen af og betingelserne for eftersalgsservice og handelsmæssige garantier, der gives i overensstemmelse med litra m)

mc) for varer med digitale elementer, hvor producenten stiller sådanne oplysninger til rådighed, den minimumsperiode i tidsenheder, hvor producenten leverer softwareopdateringer, medmindre aftalen indeholder bestemmelser om løbende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste over en periode. Hvis der gives oplysninger om, at der tilbydes en handelsmæssig garanti for holdbarhed i overensstemmelse med litra ma), skal oplysningerne om opdateringerne gives, hvis disse opdateringer leveres for en længere periode end den handelsmæssige garanti for holdbarhed

md) for digitalt indhold og digitale tjenester, hvor udbyderen ikke er den erhvervsdrivende og stiller sådanne oplysninger til rådighed, den minimumsperiode i tidsenheder, hvor udbyderen leverer softwareopdateringer, medmindre aftalen indeholder bestemmelser om løbende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste over en periode"

(b) Følgende litra u) og v) tilføjes:

"u) hvor det er relevant, scoren for reparationsmulighed for varerne

v) når litra u) ikke finder anvendelse, oplysninger stillet til rådighed af producenten om tilgængeligheden af reservedele, herunder proceduren for bestilling heraf, og om tilgængeligheden af en bruger- og reparationsvejledning."

(4) Artikel 8, stk. 2, første afsnit, affattes således:

"Hvis en fjernsalgsaftale, der indgås ved hjælp af elektroniske midler, pålægger forbrugeren en betalingsforpligtelse, gør den erhvervsdrivende tydeligt og i fremhævet form, og direkte

før forbrugeren afgiver sin ordre, denne opmærksom på de oplysninger, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a), e), ma), mb), o) og p).".

Artikel 3

Kommissionens rapportering og revision

Senest [*fem år fra vedtagelsen*] forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv.

Rapporten ledsages om fornødent af lovgivningsforslag.

Artikel 4

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest [*18 måneder fra vedtagelsen*] de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

De anvender disse bestemmelser fra [*24 måneder fra vedtagelsen*].

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 5

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 6

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand